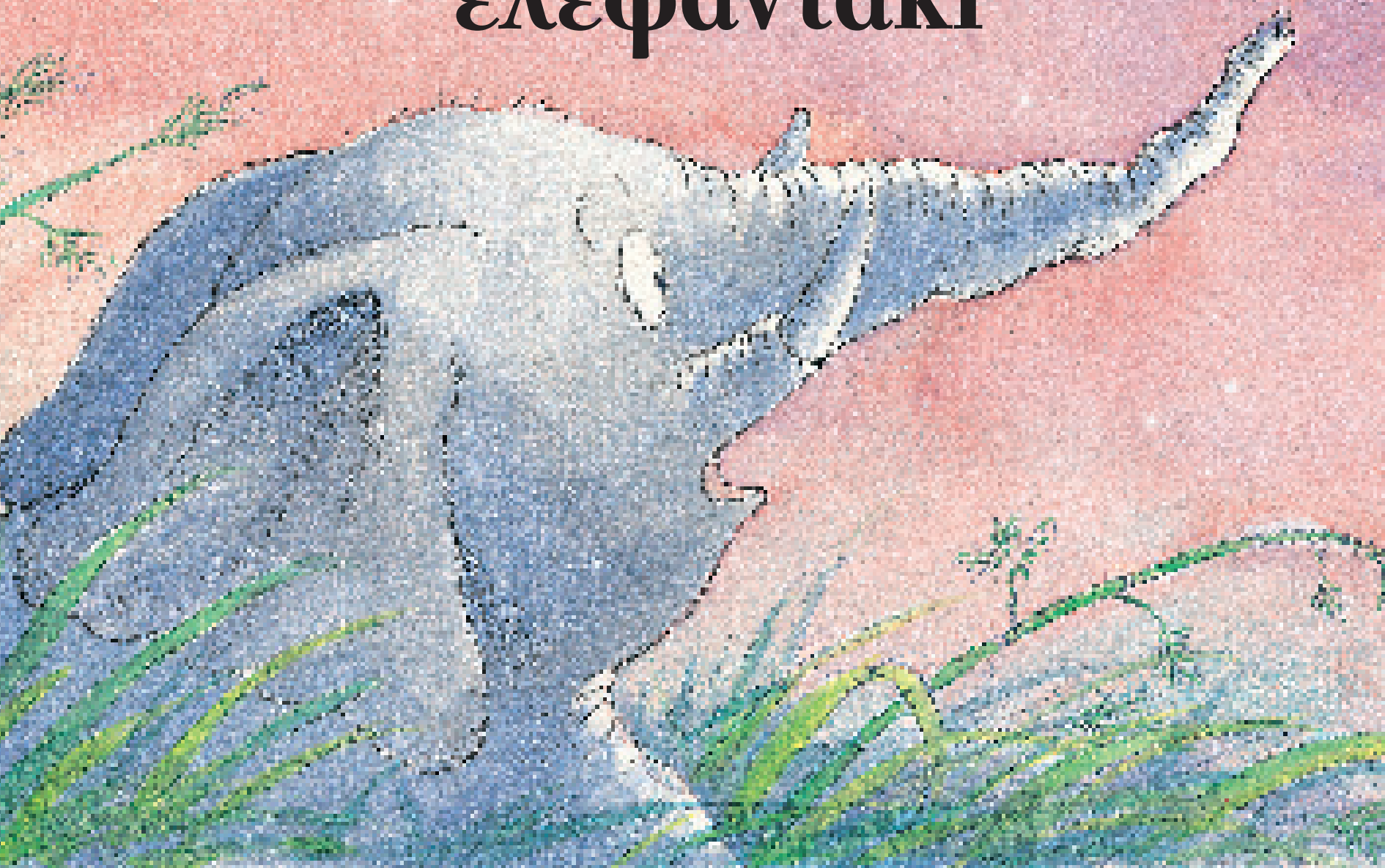

Ένα
φοβισμένο
ελεφαντάκι

Η Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη είναι πτυχιούχος της Νομικής Σχολής, της Παιδαγωγικής Ακαδημίας, καθώς και του Παιδαγωγικού Τμήματος του Πανεπιστημίου Αθηνών και έχει μετακταχθεί στο Μαράσλειο Διδασκαλείο. Εργάζεται στη δημόσια εκπαίδευση, αρθρογραφεί σε παιδαγωγικά περιοδικά, είναι ενεργό μέλος της Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς

και έχει εκδώσει πολλά βιβλία για παιδιά και μέλτες λαογραφικού περιεχομένου. Έχει ενταχθεί στο Μητρώο Επιμορφωτών του Προγράμματος «Καινοτόμες Δράσεις Ενίσχυσης της Φιλιαναγνωσίας των Μαθητών» και έχει αναλάβει επιμορφωτικό έργο σε ημερίδες επιμόρφωσης εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

www.facebook.com/tsoroni

Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη, Ένα φοβισμένο ελεφαντάκι, Εικονογράφηση: John Bendall-Brunello, Ηλ. σελιδοποίηση: Φανή Κορκολή, Printed in China, All rights reserved, Copyright © Εκδόσεις Σαββάλας, 2014, Ζ. Πηγής 18, 10681, Αθήνα, Τηλ.: 210 3301251

Ένα φοβισμένο ελεφαντάκι

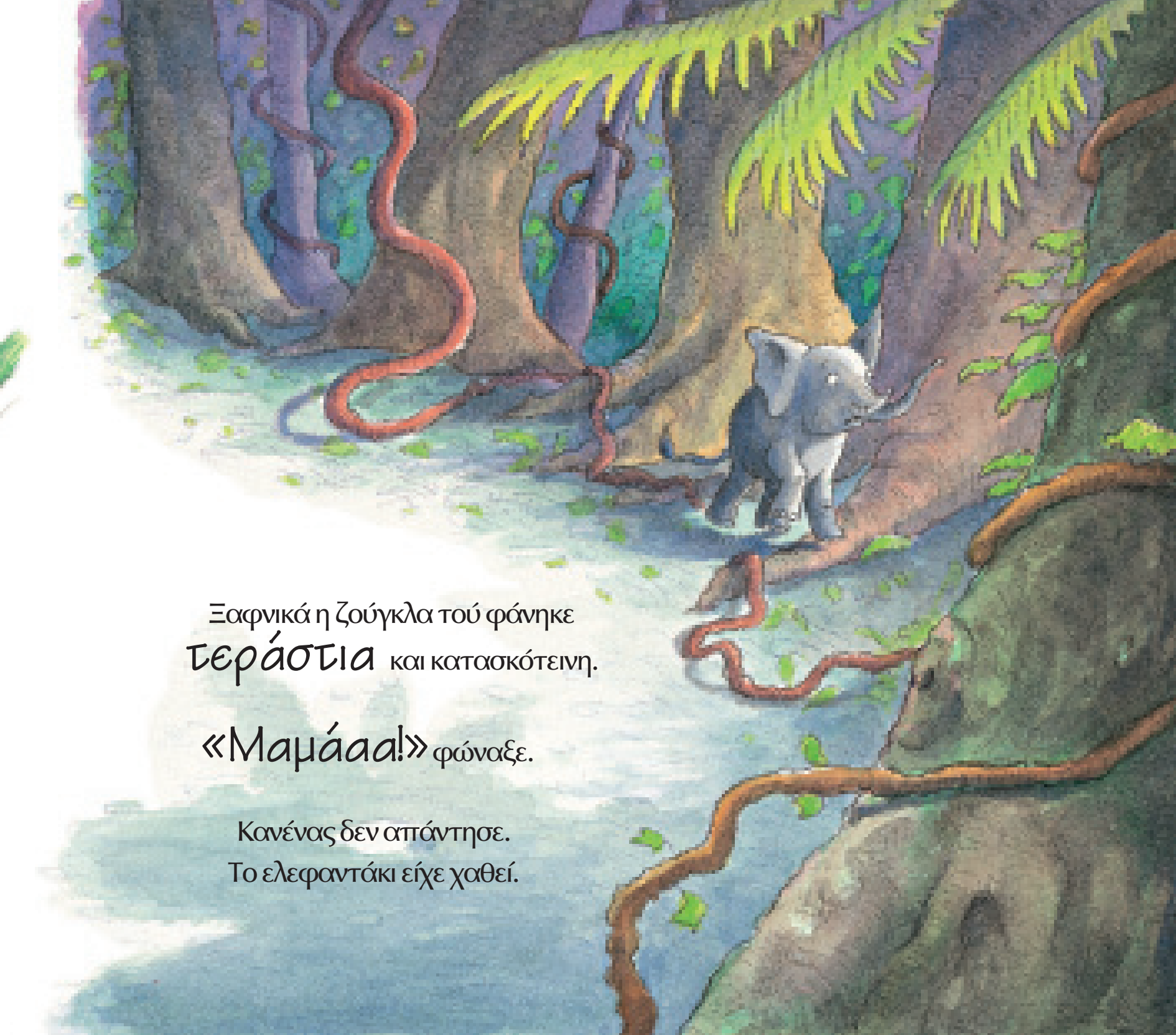
Γιολάντα Τσορώνη-Γεωργιάδη

Ο μικρός ελέφαντας εξερευνούσε
τη ζούγκλα.
Ξετρελαμένος από την ομορφιά της
όμως, απομακρύνθηκε και...

... όταν αναζήτησε τη μαμά
του, δεν τη βρήκε πουθενά.

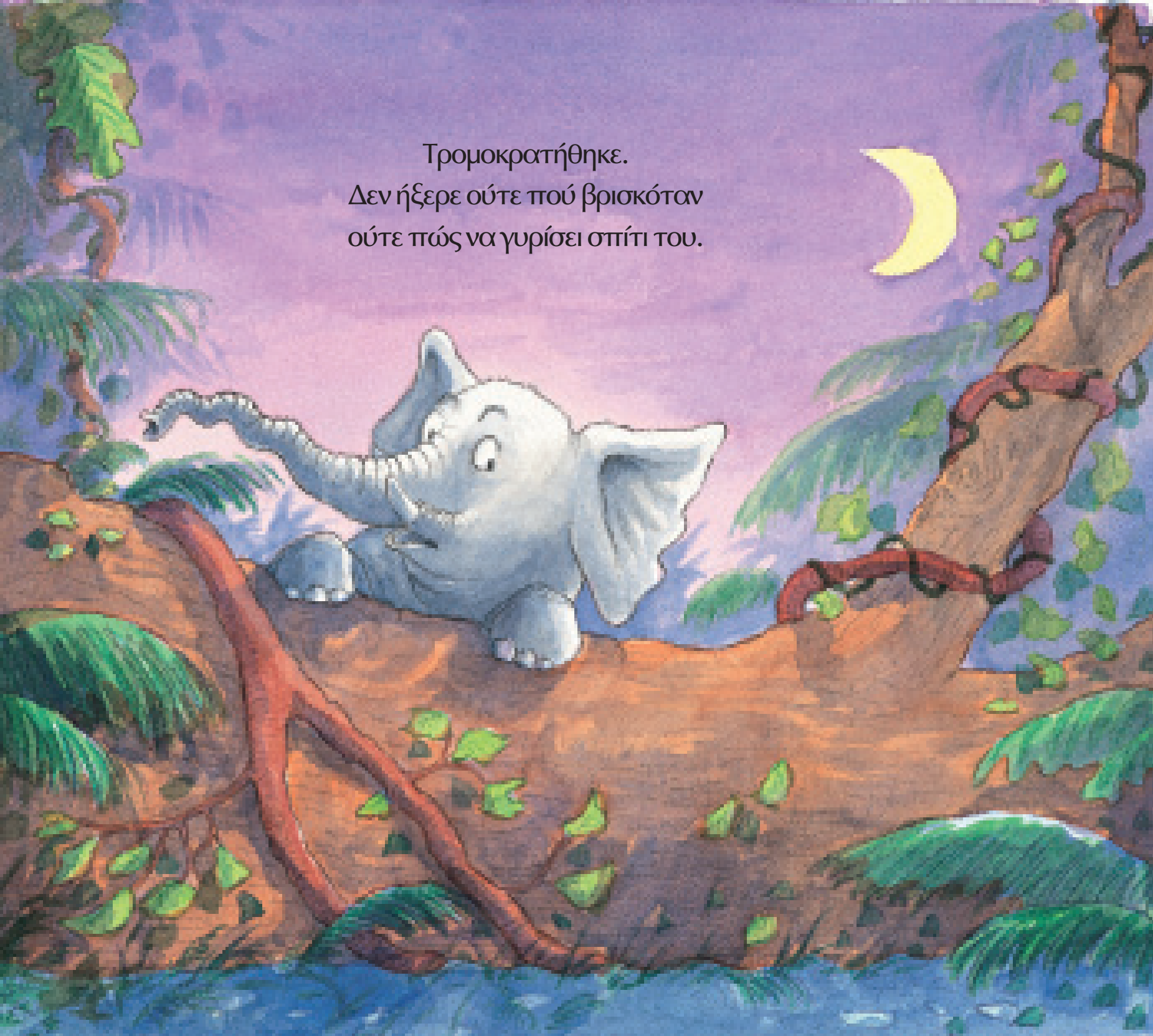
A small blue elephant is standing in a lush jungle. The scene is filled with large, gnarled tree trunks, thick brown vines hanging from the trees, and green foliage. The elephant is looking towards the right. The ground is covered in fallen leaves and small plants.

Ξαφνικά η ζούγκλα τού φάνηκε
τεράστια και κατασκότεινη.

«Μαμάαα!» φώναξε.

Κανένας δεν απάντησε.
Το ελεφαντάκι είχε χαθεί.

Τρομοκρατήθηκε.
Δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν
ούτε πώς να γυρίσει σπίτι του.

«Θέλω τη μαμά μου» έλεγε το ελεφαντάκι και έκλαιγε.
Τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια του
πότιζαν το χώμα σαν βροχή.

Ξαφνικά μια παράξενη φωνή ακούστηκε.

«Ιικ! Σκρικ!»

«Βοήθεια!»

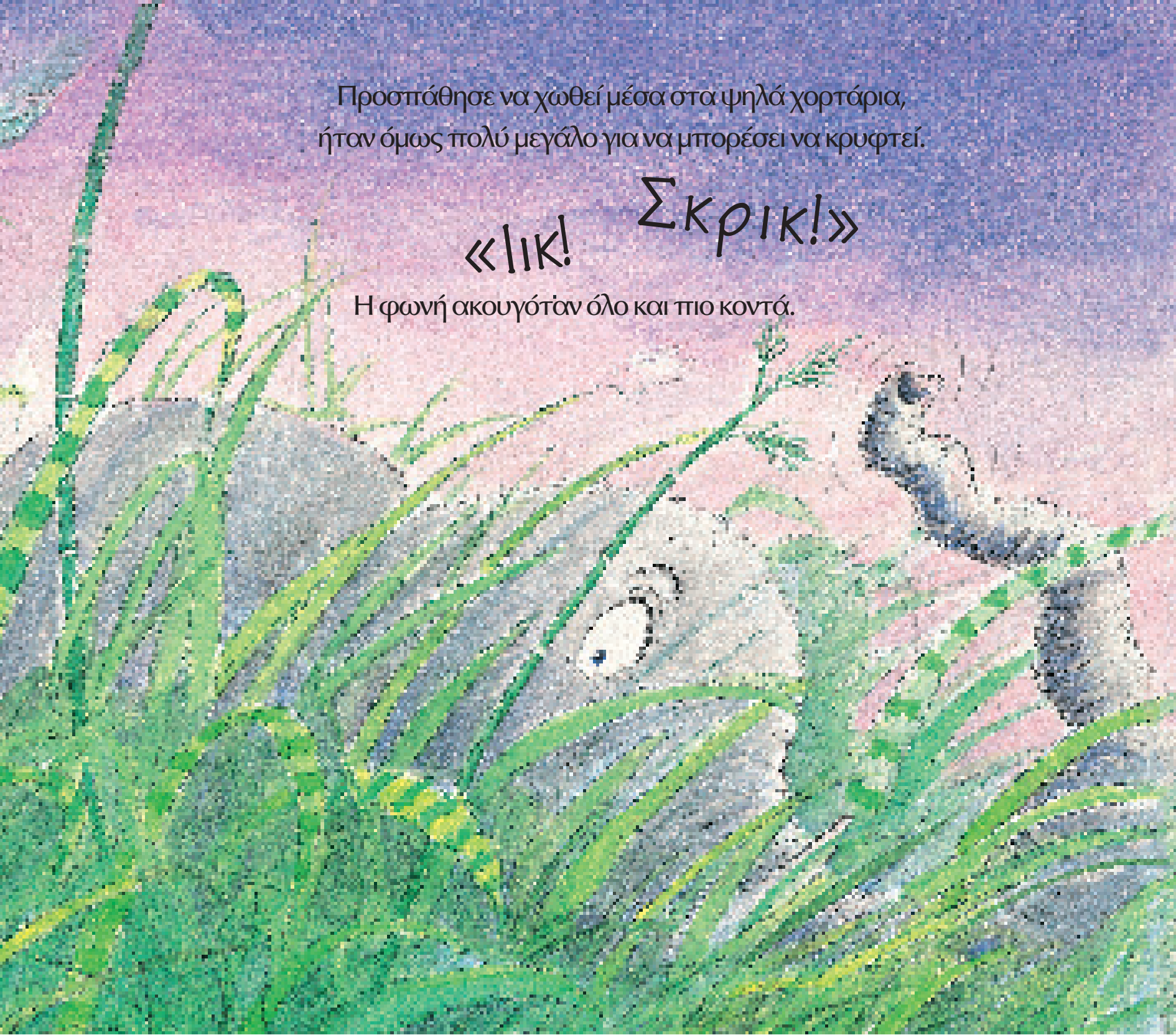
κλαψούρισε φοβισμένο
το ελεφαντάκι.

Προσπάθησε να χωθεί μέσα στα ψηλά χορτάρια,
ήταν όμως πολύ μεγάλο για να μπορέσει να κρυφτεί.

«ΙΚ! Σκρικ!»

Η φωνή ακουγόταν όλο και πιο κοντά.

Το ελεφαντάκι κοίταξε ψηλά.
«Τι... τι είσαι εσύ;» ρώτησε τρομαγμένο.

«Γεια σου, χρυσό μου! Είμαι η νυχτερίδα!»
συστήθηκε το παράξενο πετούμενο.

Το ελεφαντάκι χαμογέλασε. Αισθανόταν λίγο καλύτερα.

«Μπορείς να με βοηθήσεις;» ρώτησε. «Έχω χαθεί».

«Ακολούθησε τα αστέρια»
το συμβούλεψε καλοσυνάτα η νυχτερίδα.
«Αυτά θα σου δείξουν τον δρόμο για το σπίτι».

Το ελεφαντάκι κοίταξε τα αστέρια που έλαμπαν στον σκοτεινό ουρανό.

Τώρα πια δεν ένιωθε τόσο μόνο.
Σε λίγο δυο **τεράστια** μάτια ένιωσε να καρφώνονται πάνω του.

«Πού πας νυχτιάτικα,
μικρό μου;» ρώτησε φιλικά
το παράξενο ζώο από το δέντρο.

«Έχω χαθεί»
εξήγησε το ελεφαντάκι.
«Μπορείς να με
βοηθήσεις;»

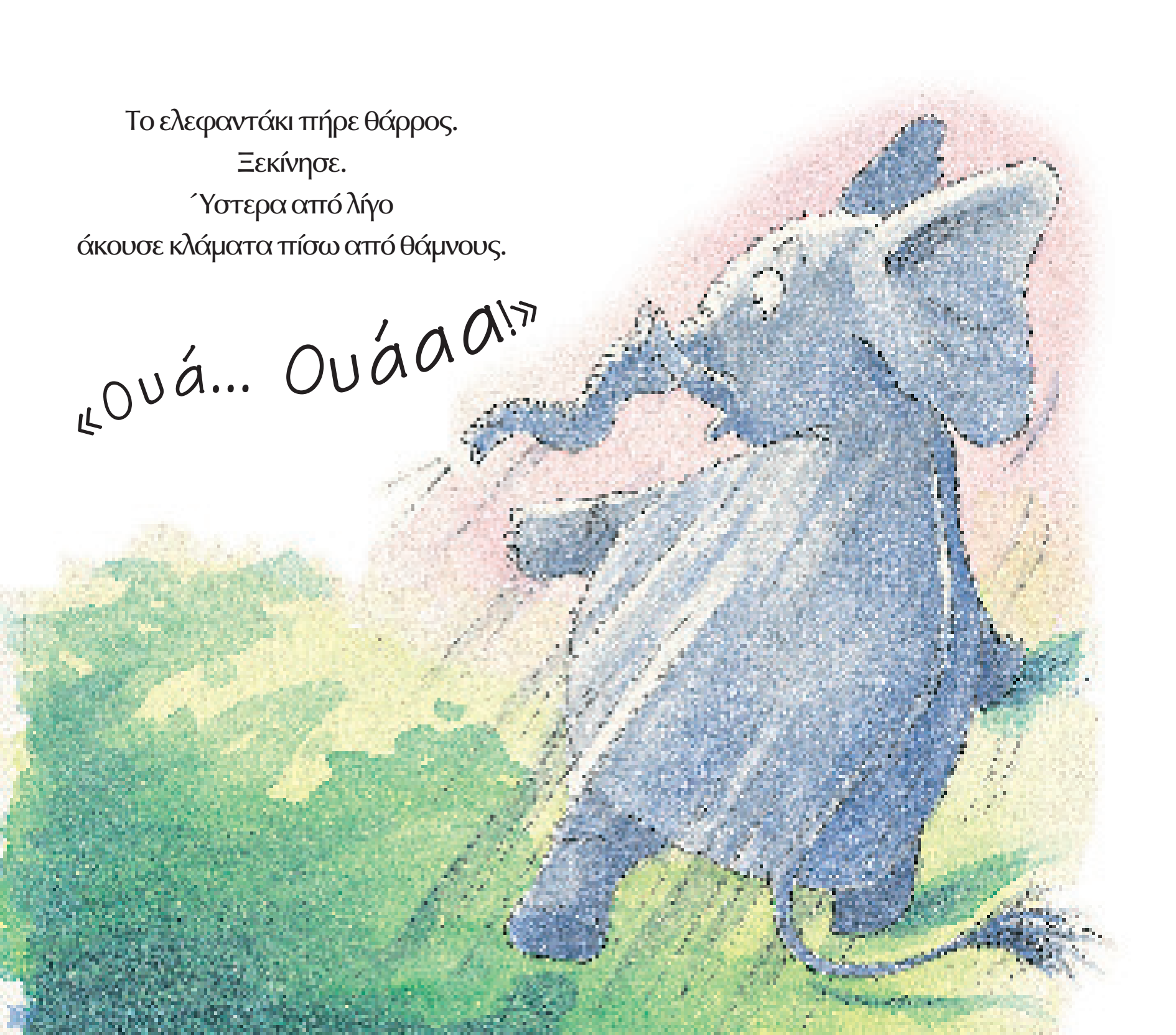
«Ακολούθησε εκείνο το μονοπάτι»
είπε το αλλόκοτο πλάσμα δείχνοντας.

«Μη φοβάσαι,
τα αστέρια θα φωτίζουν
τον δρόμο σου».

Το ελεφαντάκι πήρε θάρρος.
Ξεκίνησε.
Ύστερα από λίγο
άκουσε κλάματα πίσω από θάμνους.

«Ουά... Ουάαα!»

Τα πόδια του μικρού ελέφанта άρχισαν
να τρέμουν.

Μετά όμως σκέφτηκε τη νυχτερίδα,
το ζώο με τα τεράστια μάτια και τα αστέρια
που τον βοήθησαν.

Πήρε μια βαθιά ανάσα.
«Είμαι γενναίος» σκέφτηκε.

«Γεια σου» είπε θαρρετά.
«Είμαι ένας μικρός ελέφαντας.
Εσύ τι είσαι;»

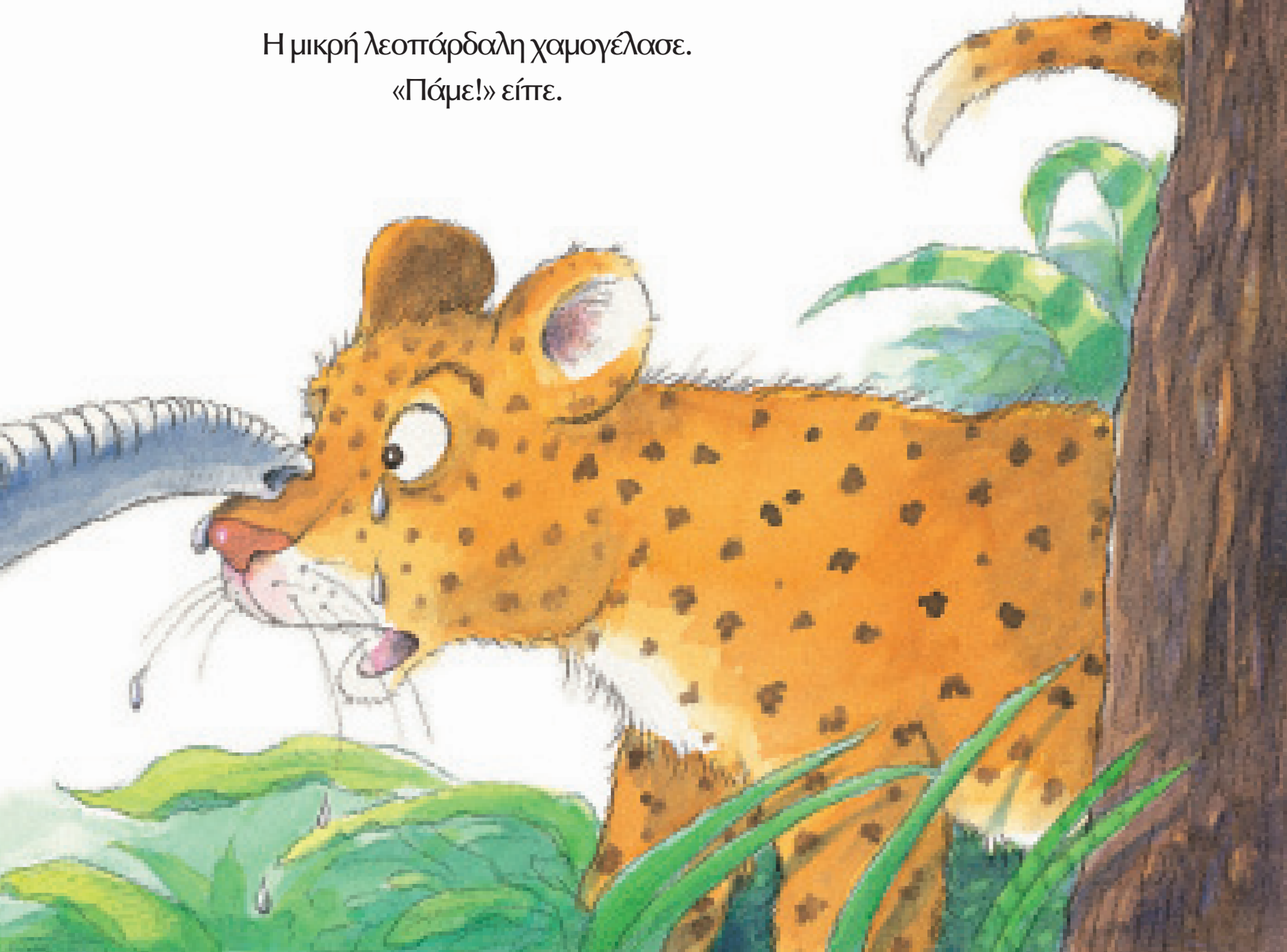

«Μια μικρούλα λεοπάρδαλη είμαι εγώ. Δεν... δεν μπορώ να βρω τον δρόμο για το σπίτι μου» κλαψούρισε το ζώο με το πιτσιλωτό δέρμα και δάκρυα χοντρά κύλησαν από τα μάτια του.

«Κι εγώ έχω χαθεί» την παρηγόρησε το ελεφαντάκι.
«Έλα, θα ακολουθήσουμε μαζί τα αστέρια. Αν είμαστε δύο, θα φοβόμαστε λιγότερο».

Η μικρή λεοπάρδαλη χαμογέλασε.
«Πάμε!» είπε.

Τα δυο πιτσιρίκια πήραν τον δρόμο
βιαστικά το ένα πλάι στο άλλο.

Περιπλανήθηκαν ώρα
πολλή στη ζούγκλα.

Ύστερα άρχισαν να τρέχουν.
Το ποδοβολητό τους ακουγόταν σαν να χτυπούν τύμπανα το έδαφος.

Δυνατά όλο και πιο δυνατά!
Γρήγορα όλο και πιο γρήγορα!

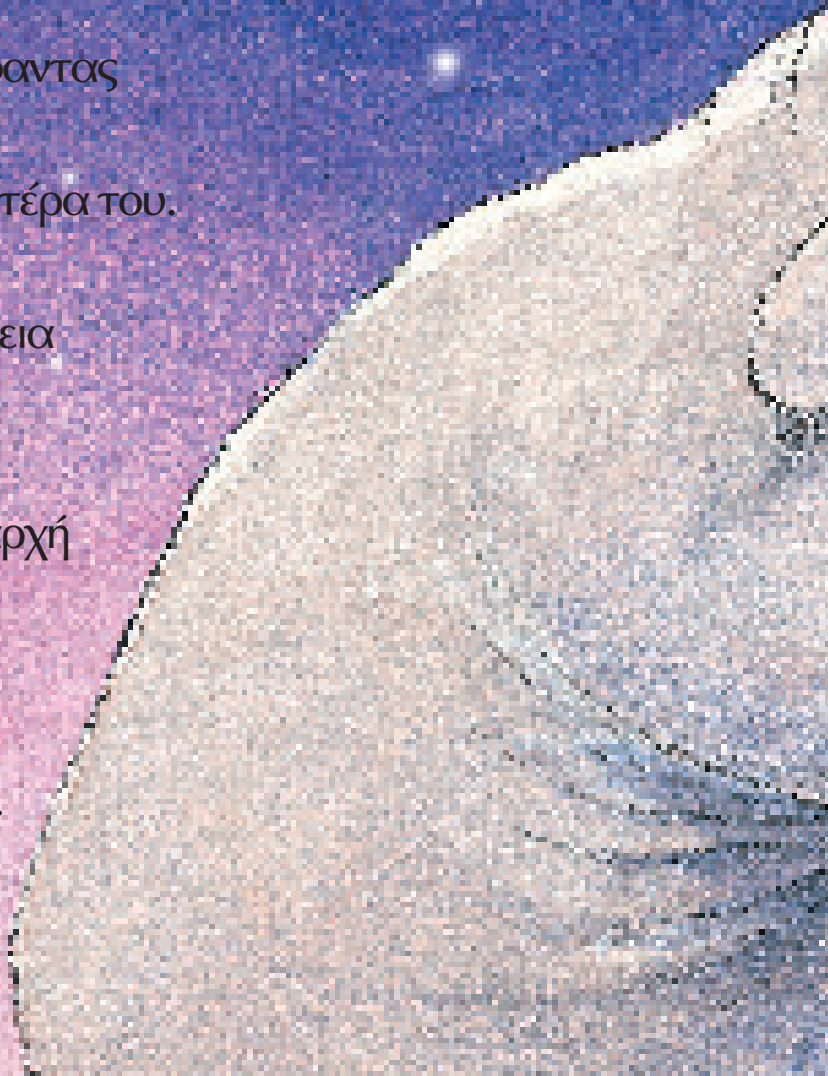
«Αυτό θα πει διασκέδαση!»
φώναξε χαρούμενο το ελεφαντάκι.

Στη μέση του πέμπτου ξέφωτου ο μικρός ελέφαντας
βρήκε επιτέλους το σπίτι του.
«Σ' έψαχνα παντού» φώναξε αναστατωμένη η μητέρα του.

Το ελεφαντάκι διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια
την περιπέτειά του.

«Μαμάκα μου, να δεις πόσο τρόμαξα στην αρχή
με τη νυχτερίδα και το παράξενο ζώο...
Και οι δυο τους όμως με βοήθησαν.
Μετά βρήκα τη μικρή λεοπάρδαλη
που ήταν φοβισμένη κι αυτή σαν εμένα...

Τώρα όμως δε φοβάμαι πια!»

Η μητέρα αγκάλιασε το ελεφαντάκι της.
Ύστερα βοήθησε τη λεοπάρδαλη
να βρει το σπίτι της.
Ευτυχώς έμενε εκεί κοντά.

Τα αστέρια που παρακολουθούσαν
από ψηλά, ευχαριστημένα πια,
χαμογέλασαν και έστειλαν τον ύπνο
να πάρει αγκαλιά το ελεφαντάκι
και τη μαμά του.

Προτάσεις για γονείς και εκπαιδευτικούς

- Δείτε το εξώφυλλο του βιβλίου μαζί με τα παιδιά και ρωτήστε αν ξέρουν ποιο ζώο εικονίζεται, πού ζει και ποια είναι τα χαρακτηριστικά του.
- Διαβάστε τον τίτλο. Τι είναι ο φόβος; Ποια

- έκφραση του προσώπου μας τον προδίδει; Έχουν νιώσει τα παιδιά ποτέ έτσι; Γιατί; Κάτω από ποιες συνθήκες; Για ποιο λόγο άραγε είχε φοβηθεί το ελεφαντάκι; Παροτρύνετέ τα να μαντέψουν την υπόθεση.
- Διαβάστε μέχρι το σημείο: «Ύστερα από λίγο άκουσε κλάματα πίσω από θάμνους». Πώς νομίζουν ότι συνεχίζεται η ιστορία;
 - Γιατί ο/οι ήρωας/ες ήταν τελικά φοβισμένος/οι; Κάντε λόγο για την ανασφάλεια που νιώθουμε όταν αποχωριζόμαστε οικεία πρόσωπα, όταν βιώνουμε καινούριες καταστάσεις ή βρισκόμαστε σε άγνωστο περιβάλλον.

- Το ελεφαντάκι, παρότι τα πόδια του έτρεμαν, αποφάσισε να σταματήσει να φοβάται... τον φόβο του και να πλησιάσει τους θάμνους. Τι το όπλισε με θάρρος; Τα παιδιά πώς θα αντιδρούσαν στη θέση του;
- Συζητήστε τρόπους αντιμετώπισης του φόβου. Τα παιδιά:
 - ζητούν βοήθεια από ενήλικες ή πρόσωπα που εμπιστεύονται (από τον δάσκαλο, τους γονείς, τα αδελφια/τις αδελφές τους κ.ά.).
 - ηρεμούν παίρνοντας βαθιές αναπνοές.
 - τονώνουν το ηθικό τους λέγοντας «είμαι γενναίος/α».

- προσπαθούν να κάνουν νέους φίλους ή να βοηθήσουν άλλους, όπως έκανε το ελεφαντάκι με τη μικρή λεοπαρδαλή: «Έλα, θα ακολουθήσουμε μαζί τα αστέρια. Αν είμαστε δύο, θα φοβόμαστε λιγότερο».
- προσπαθούν να κάνουν θετικές σκέψεις για να μειώσουν την ένταση του πανικού που εκείνη τη στιγμή βιώνουν. Για παράδειγμα, όταν το ελεφαντάκι θυμήθηκε τη νυχτερίδα και το παράξενο ζώο που του είχαν φερθεί φιλικά ή τα αστέρια που το συντρόφευαν από ψηλά, αισθάνθηκε καλύτερα. Το τρέξιμο επίσης με τη μικρή λεοπαρδαλή στη ζούγκλα το έκανε χαρούμενο.

- Αν τα ίδια τα παιδιά τύχει και χαθούν σε πολυπληθές μέρος (σουπερμάρκετ, πολυκατάστημα, λούνα παρκ κ.ά.) ξέρουν σε ποιους ανθρώπους μπορούν να απευθυνθούν με ασφάλεια; Στο σημείο αυτό έχετε την ευκαιρία να συζητήσετε το θέμα.
- Το ελεφαντάκι βρήκε τελικά τη μητέρα του. Μπορούν τα παιδιά να σκεφτούν πώς αισθάνθηκε στην αγκαλιά της;
- Η μαμά του μικρού ελέφαντα βοήθησε αμέσως τη λεοπαρδαλή να βρει το σπίτι της. Γιατί δεν περίμενε να ξημερώσει; Παροτρύνετε τα παιδιά να φανταστούν τη μητέρα της λεοπαρδαλής πριν βρει το μικρό της και μετά που το βρήκε. Τι άραγε να της είχε πει;
- Ένα κείμενο μπορεί να συνεχιστεί και αφού τελειώσουν οι σελίδες του. Έτσι, βάλτε τα παιδιά στη διαδικασία να συνεχίσουν την ιστορία τώρα που τα δύο ζώα και οι οικογένειές τους γνωρίστηκαν (έβγαιναν για κυνήγι όλοι μαζί, έπαιζαν, αντιμετώπισαν κάποια δύσκολη κατάσταση από κοινού κ.ά.).
- Χωρίστε τους μαθητές σε δύο ομάδες. Στην πρώτη ομάδα δώστε σε φωτοτυπία ένα ευμέγεθες σκίτσο ελέφαντα (θα βρείτε στο Διαδίκτυο) και καλέστε τα μέλη της να αποτυπώσουν τις εκφράσεις του όταν αυτός είναι φοβισμένος, λυπημένος και χαρούμενος. Στη δεύτερη ομάδα δώστε φωτοτυπία με σκίτσο της λεοπαρδαλής και καλέστε τα μέλη της να αποτυπώσουν αντίστοιχες εκφράσεις γι' αυτή. Αναρτήστε τις εργασίες των παιδιών (και άλλες ενδεχομένως που θα σκεφτείτε) στο ταμπλό της τάξης.